

- ЛИЗАНДЪР. - Не бой се, мила -
тя няма нищо лошо да ти стори.
- ДЕМЕТРИЙ. - Макар да вземаш нейната страна.
- ЕЛЕНА. - Кога се разгневи, тя става зла.
Лисица истинска тя бе, когато
в училище ний ходехме със нея,
Свирепа, много е свирепа тя,
макар да е по ръст тѣй малка.
- ХЕРМИЯ. - Отново малка! - Малка, ниска - все туй
повтаря тя. - Приятели, защо
и позволявате да оскърбява?
Пустете ме да се разправа с нея!
- ЛИЗАНДЪР. - Назад, мѣнисто, хелѣд!
- ДЕМЕТРИЙ. - Много бързаш
да браниш нея. Помощ тя не иска,
отвърща се от твоите услуги.
Не говори за нея - престани
за нейната съдба дори да мислиш,
защото много скъпо ще платиш
за всяка своя капка обич!
- ЛИЗАНДЪР. - Ела със мене, ако смееш -
и там, отвън, ще се реши
кому принадлежи Елена.
- ДЕМЕТРИЙ. - Да дойда! - Ето ида с тебе!
- /Излизат Лизандър и Деметрий./
- ХЕРМИЯ. - Причината си ти за тая свада -
и все пак - остани!
- ЕЛЕНА. - Не мога вяра
да имам в тебе вече; не желая
злокобната ти дружба да деля;
и ако трябва с бой да свършим ние,